



Милош Ковић*: По(р)уке из 1999.

Бомбардовање ЦП Југославије означило је важну, светскоисторијску прекретницу у међународним односима. Свест о томе постепено сазрева

Усред захуктале кампање за председничке изборе Србија као да је остала затечена осамнаестогодишњицом од почетка напада НАТО на ЦП Југославију. У укупној српској историји, овај датум, наиме, има важност сличну почетку агресије Аустро-Угарске на Србију 28. јула 1914. и нападу нацистичке Немачке на Југославију 6. априла 1941. године. Ни у свету више нису спорне чињенице да је напад извршен без дозволе Савета безбедности Уједињених нација, да су у њему извршени ратни злочини против цивила, укључујући и бомбардовање осиромашеним уранијумом, да је с Косова протерано више од 200.000 Срба и Рома, да је ту створена класична парадржава, при чему су све већи делови локалних заједница повезани не само с криминалом, него и с радикалним исламизмом.

Да ли у српском јавном мњењу постоји свест о томе? Судаћи по свим истраживањима јавног мњења, Срби не воле НАТО. С друге стране, већина гласача у Србији и даље жели да се њихова земља придружи Европској унији. Међутим, опште је познато да су њене најзначајније чланице бомбардовале Србију 1999. године и да оне данас, на територији Србије, покушавају да успоставе парадржавну структуру која представља извор нестабилности не само за Балкан, него и за целу Европу. У овом тренутку оне чак непосредно учествују, или ћутке прелазе преко стварања „Велике Албаније“ на територијама Србије и Македоније.

За Немачку је, на пример, бомбардовање Срба 1999. било прво дејство њене ратне авијације после Другог светског рата. Хе треба подсећати да је, само у 20. веку, то било треће немачко разарање Србије. После свега, крајем марта 2013. немачки парламентарци су Србима јавно испоручивали услове за почетак придруживања ЕУ, који су подразумевали фактичко признање независности Косова, на чак и одустајање од „нових интерпретација историје, на пример, у вези с геноцидом у Сребреници“.

Велика Британија, чија је резолуција о геноциду у Сребреници пропала у Савету безбедности захваљујући Русији, упркос томе што сама напушта ЕУ, Србији и даље неуморно поставља нове услове за укрцавање на европски брод. Осим на стварању „Велике Албаније“, она је посебно ангажована и на увлачењу Црне Горе у НАТО, против већинске воље њеног становништва. Изазивања сукоба са Србијом и Српском, која упорно долазе из Сарајева, у ЕУ се не сматрају довољно добрим разлогом за било какву интервенцију. Ништа се не чини ни поводом редовних прослављања протеривања више од 200.000 Срба и проусташких рецидива у Хрватској. Да ли је ћутање знак одобравања?

Упркос свему, судећи по анкетама, грађани Србије ће, и на овим председничким изборима, својом убедљивом ве-

ћином гласати за кандидате који наступају под паролом да „Европа нема алтернативу“. Ха своју велику конвенцију, тачно на осамнаестогодишњицу од почетка бомбардовања Србије, владајућа партија је довела Герхарда Шредера; пре неколико месеци гледали смо како Бил Клинтон другарски тапше по рамену српског премијера на панелу посвећеном Сребреници; пре две године обавештени смо да је Тони Блер постао „саветник српске владе за европске интеграције“.

Независно од тога како Срби виде НАТО агресију из 1999, у свету све више сазрева свест о глобалном значају овог догађаја. Прве борбене акције у историји НАТО су, уосталом, биле усмерене против Срба из Републике Српске (1994-1995) и ЦП Југославије (1999). Рат из 1999. сматра се почетком крсташких похода НАТО, у име западних „вредности“, на муслимански, азијски свет и правим почетком пузајућег похода на Русију. У томе је посебно важну улогу одиграо Тони Блер, који је оно што је сматрао успехом узастопних војних интервенција у Ираку, Југославији и Сијера Леонеу, протумачио као Божији знак за почетак стављања целог света под власт западне алијане. То ће, последично, довести до катастрофалних напада на низ муслиманских земаља и до

Ко је Пантелија Срећковић, а ко квислинг и „баба Курана“

Пише: Милош Ковић vs Светислав Басара
субота, 08 април 2017 16:28

његовог пада с власти.

Ха Русију је рат из 1999. имао исто дејство које је на империју Романових имала Анексиона криза из 1908-1909. године. У руском јавном мњењу коначно је сазрела свест о томе да ће даља помирљивост и повлачење Русије довести до даљег погоршања њеног положаја и чак до њене унутрашње разградње. Ратна опасност од тада је постала опипљива и за саму Русију. Улазак НАТО у бивше совјетске републике и нарочито украјинска криза, то су само потврдили. Руски државници небројено пута су изјавили да је њихова данашња политика природна последица косовске кризе, која је потврдила да се НАТО земље више не обазире на међународно право, на чак ни на суверенитет држава и неповредивост граница.

У најкраћем, бомбардовање ЦП Југославије 1999. године означило је важну, светскоисторијску прекретницу у међународним односима. Свест о томе постепено сазрева. Да ли Срби то разумеју? У овом тренутку то више није важно.

*Доцент на Одсеку за историју Филозофског факултета у Београду



Светислав Басара: □ Критични доцент 28. март 2017.

Тврдим да би српска историја, а последично и садашњост, биле неупоредиво подношљивије да је Србија почем имала боље - не политичаре, како ћете, безбели, помислити - него историчаре.

А није да и у тој ствари - као и у мноштву других није имала шансу коју је - као и мноштво других - олако прокоцкала.

Ко је Пантелија Срећковић, а ко квислинг и „баба Курана“

Пише: Милош Ковић vs Светислав Басара
субота, 08 април 2017 16:28

Као што је - у историјским размерама јуче - инертна и митоманска Србија удруженим снагама (свих) политичких чаршија осујетила Ћинђићеву визију људскије будућности, тако су политичке елите последње четвртине XIX века, а и касније, свесно одбацивале реалистичко, на чињеницама засновано, виђење српске прошлости Илариона Руварца и по кратком поступку га прекриле заборавом, а да отац Иларион (био је монах) није живео у Аустроугарској, не треба сумњати да би га - као и Ћинђића - прекриле и црном земљом.

Српском историографијом харају следбеници главног Руварчевог опонента, Пантелије Срећковића, који за чињенице ич није хајао, него је српску историју писао методом што је баби мило то јој се и снило

Од тога времена српском историографијом харају следбеници главног Руварчевог опонента, Пантелије Срећковића, који за чињенице ич није хајао, него је српску историју писао методом што је баби мило то јој се и снило.

Данас ћемо се осврнути на једног од водећих настављача Пантелијиног лика и дела, Милоша Ковића, доцента на катедри за историју и колумнисту "Политике" који је, ако мене питате, цаба страћио године на зицфлајшарење и студирање јер је "науку" коју систематски подастире слуђеној јавности без по муке, у весељу и уз млако пиво могао научити испред сваке задружне продавнице.

Елем, потегао јуче Ковић па у "Политици" публикувао текст "По(ру)ке из 1999" који ћемо овде дајжестирано анализирати. Србија је, пише доцент, "закупљена" президенцијалном кампањом "остала затечена осамнаестогодишњицом од почетка напада НАТО на СР Југославију који "у укупној српској историографији" - ма шта то било (прим. С. Б.) - има важност сличну почетку агресије Аустроугарске на Србију".

Е сад, такозваним "обичним" људима је допуштено да историјска збивања посматрају емотивно и субјективно, али историчари од заната, научници, не би смели тако да поступају, а још би мање смели да се - као што то Ковић чини - увлаче у дупе народној простоти и популистичким политичарима и да националну историју срозавају на ниво националистичке идеологије. Ако је разумљиво што се "обичан" човек "љути" на

Ко је Пантелија Срећковић, а ко квислинг и „баба Курана“

Пише: Милош Ковић vs Светислав Басара
субота, 08 април 2017 16:28

аустроугарску агресију, историчар не би смео да превиди и прећути претходну деценијску агресивност Србије према Аустроугарској, као што ни "бомбардовање и протеривање" 200.000 Срба" не би смео да истрже из историјског контекста и да га представља као нешто "ничим изазвано". Могао бих о Ковићевим историографским (ре)конструкцијама написати још много тога, али будући да кубурим са карактерима, заинтересоване упућујем на читање интегралног текста у коме ће наићи и на Ковићево епохално "откриће" да је бомбардовање Србије на Русију имало исто дејство као анексиона криза из 1908-1909.



Одговор Светиславу Басари поводом колумне "Критични доцент" (28. март) **Милош Ковић** :☐ **Мла**
ко пиво, весеље и агресија

31. март 2017.

Полемике Светислава Басаре одувек су ми личиле на кафанско добацавање. Уђете у угоститељски објект, седнете за сто у намери да наручите пиће и онда вам са стола у углу (уместо пића) стигну (ненаручене) салве увреда (Басарина колумна у Данасу, 28. 3. 2017).

Признајем, импресионира ме самопоуздање с којим приучене незналице иступају у јавности. Некада су то углавном били "патриоти" типа "Срби, народ најстарији". Данас су то Басара и њему слични аутошовинисти типа "Срби народ најгори". Ипак, морам да признам да ме је дирнуло то што ми је понудио да и ја завршим школе у којима је он стицао своје енциклопедијско образовање. Како је то прегнантно изразио, "у весељу и уз млако пиво испред задружне продавнице".

Уз сву добру вољу, нисам успео да схватим у каквој су то вези Иларион Руварац, Панта Срећковић и мој новински текст о НАТО агресији на СР Југославију из 1999. Претпостављам да тек, како Басара то каже, "обични људи" неће разумети шта је писац хтео да каже. Нема сумње да Басара није читао Руварчеве и Срећковићеве текстове. Он нема појма о чему говори. Али ту је перманентна едукација, или како се то већ данас

зове.

У весељу, уз млако пиво, испред задружне продавнице.

Иларион Руварац би, када би данас могао да чита Басарина митоманска писанија о српској историји, закључио да га је Панта до ногу потукао. "Инертна и митоманска Србија која је осујетила Ћинђићеву визију људскије будућности"? Је ли ово митоманија? Или само школски пример политикантских фраза и злоупотребе покојника? Одакле ова митска, прометејска слика Ћинђића у причи о Руварцу и Срећковићу? Шта тек рећи о Басарином митоманском махању транспарентом са Руварчевим ликом?

Сироти, учени архимандрит би се на ово, у чуду, само крстио. А тек српске "политичке елите" које су "свесно одбациле" Руварчево виђење српске прошлости? Митоманија или незнање? Српску науку и националну политику су, нарочито после 1903, уобличавали и водили Руварчеви пријатељи, сарадници и следбеници: Стојан Новаковић, Љубомир Ковачевић, Станоје Станојевић, Светислав Симић и многи други. О томе се учи на факултету. А не испред задружне продавнице.

Где је Басара у мом тексту пронашао позивање на "укупну српску историографију"? Њему није јасно шта сам том синтагмом хтео да кажем, па учено и резигнирано додаје "ма шта то било (прим. С. Б.)"? Али "укупне српске историографије" у мом тексту - нема. Помиње се "укупна српска историја". "Историографија" и "историја" нису синоними. И о томе се учи у неким школама. У весељу, али не испред задружне продавнице.

С. Б. је од целог мог текста прочитао само први пасус, који је објављен у електронском издању Политике. Није купио штампано издање. Све што помиње потиче из првог пасуса. Осим поређења бомбардовања из 1999. са анексијом из 1908. То му је, по свој прилици, накнадно препричано (у весељу, уз млако пиво). Али, ето, чак ни тај, електронски пасус, Басара није умео да прочита.

Шта рећи о српској "деценијској агресивности према Аустроугарској", која је изазвала аустроугарски напад из 1914? Или о оштроумном закључку да су Срби и Роми сигурно "нечим изазвали" Басарине беле господаре, чим су их ови протерали више од 200.000 са Косова и Метохије?

Ко је Пантелија Срећковић, а ко квислинг и „баба Курана“

Пише: Милош Ковић vs Светислав Басара
субота, 08 април 2017 16:28

Ту смо већ у средишту Басарине митоманске, али и прагматичне свести. Од антисрпске митологије данас се, на име, лепо живи. Вратимо агресију у контекст, како он то лепо каже. Сетимо се, на пример, вишедеценијске агресивности Индијанаца према конкистадорима и светој католичкој цркви. Ти урођеници упорно су водили своје бесмислене ратове против модернизације. А тек геноцид над сиротим плавим блузама код Литл Биг Хорна? Не заборавимо ни дводеценијску агресивност Срба према Хрватима у великосрпској Краљевини Југославији, која их је закономерно одвела у Јасеновац. Нису ли Јевреји ипак "нечим изазвали" нацистички геноцид? Ваистину, ништа без контекста. Мигхт ис ригхт, што би рекли Басарини бели, плавокоси господари.

Аутор је историчар.



Светислав Басара: Кур мој Ковић

1. април 2017.

А каква је то, можда се питате, Зулу-историографија? Врло слична Зулу-етици која научава да је добро (у метафизичком смислу) када ми отмено краве и жене од другог племена, а да је зло када друго племе жене и краве отме нама

Вероватно се сећате лица о куриру Мојсилу Спасићу, који је у социјалистичко доба добио стан у згради у којој су већина станара били доктори наука, професори и инжењери и који - угледавши на комшијским вратима титуле др, проф. и инж. ...

- није могао да одоли изазову, па је на своја врата запандрчио плочицу на којој је писало
- кур мој Спасић.

За разлику од Мојсила Спасића, историчар Милош Ковић је уредно завршио високе школе, магистрирао, можда и докторирао и тиме стекао легитимно право да на врата стана и испод текстова у "Политици" ставља титулу доцент, али је у души остао сеоски кулов, један од оних који држе предавања испред задружних продавница, који све знају и којима су јасне све тајне и све завере овога света, па отуда није чудо да кур мој Ковић, рецимо, поуздано зна да ја нисам купио папирни примерак Политике, него да сам прочитао само део његовог просеравања доступан на интернету, да сам аутошовиниста и да радим по налогу некаквих "белих господара".

Ковић је толика свезналица да зна и оно што ја не знам и у стању је да прочита и оно што никада нисам написао, па ми тако 'ладно, онако радикалски, приписује "оштроумни закључак да су Срби и Роми сигурно 'нечим изазвали' моје беле господаре, чим су их протерали више од 200.000 са Косова и Метохије".

Кур мој Ковић напросто конфабулира, лаже и лупета, што би се - мада није олакшавајућа околност - могло приписати професионалној деформацији овдашњих историчара, част изузецима. Никада ја нисам рекао - нити помислио - да су косовски Срби и Роми изазвали агресију НАТО пакта и последично протеривање, али сам говорио (и говорићу) да су је изазвале овдашње сумануте и авантуристичке политике проистекле из сумануте, Зулу-историографије, чија је Ковић звезда у успону.

А каква је то, можда се питате, Зулу-историографија? Врло слична Зулу-етици која научава да је добро (у метафизичком смислу) када ми отмемо краве и жене од другог племена, а да је зло када друго племе жене и краве отме нама. То је историографија масовног заглупљивања и засењивања простоте која види само последице, која тенденциозно (из дневнополитичких разлога) превиђа узроке и која - када се преточи у политику - неизбежно доводи до бесконачног понављања последица, по правилу трагичних. Немам довољно карактера да залазим у ситна цревца високопарних курирско-доцентских просеравања и паламуђења на патриотске теме, па колумну приводим крају примедбом да курира Ковића уопште нисам критиковао као историчара - јер он то у правом смислу и није - него као јефтиног политиканта (у оба смисла, и "Политике" и политике), уз добронамеран савет да убудуће своје текстове умножи у оноликом броју колико има читалаца - тридесетак, да кажемо - и да их сваком од њих

Ко је Пантелија Срећковић, а ко квислинг и „баба Курана“

Пише: Милош Ковић vs Светислав Басара
субота, 08 април 2017 16:28

набије у дупе, а нарочито Абу Ћирјаковићу, од кога је преузео теорију о аутошовинизму.



Одговор Данасовом колумнисти на текст "Кур мој Ковић" (1. април)

Милош Ковић: Ранена звер Басара

Београд 4. април 2017.

Мислио сам да је Басара човек из кафане, али он је лик са Фарме.

Очекивао сам да ће Светислав Басара, после мог одговора, прећи на вређање. То је, уосталом, уобичајена процедура у класичном кафанском добацивању. Зато сам и написао да немам намеру да учествујем у таквој врсти разрачунавања и да зато напуштам локал.

Данасов уредник два дана је држао у „инбоксу“ мој одговор, не одговарајући ми и не објављујући га. Слутим да га је тада, како и доликује уреднику, показао Басари. Јер, и пре него што је мој текст објављен, Басара се, као прави аутодидакта, истрчао и пожурио да покаже да он ипак зна у чему је разлика између „историје“ и „историографије“. Он ми је, дакле, одговорио једним надасве ученим текстом (30. марта), у коме је показао да је озбиљно схватио моју сугестију да би додатно читање и студије могли да му помогну у решавању овог занимљивог теоријског проблема. Нешто је прочитао, или му је неко то објаснио, уз млако пиво, испред задружне продавнице, и правилно је решио задатак. Цео текст посветио је тој теми. Чак се, уз пут, позвао и на

Шелинга. Самоиницијативно и оштроумно изнео је и оригиналну мисао да би историја требало да буде непристрасна, без националистичких предрасуда. Одустао је и од Илариона Руварца и Панте Срећковића. Више их и не помиње, чиме поштено признаје да их никада није читао и да о њима заиста нема појма. Увреде, којима ме је ту почастиио, биле су некако чудно млаке и неубудљиве. Тада сам схватио радост коју осете андрагози када особи у годинама, путем перманентне едукације, помогну у накнадном стицању образовања и духовном узрастању.

Онда се, изненада, Басара претворио у рањену звер. У међувремену, мој одговор је објављен у Данасу. Нема сумње, нечим сам га, можда из другог читања, веома повредио. У новом тексту, објављеном 1. априла, прешао је на псовке. Ето шта од човека може да учини млако пиво испред задружне продавнице. Овај чланак је, признајем, својом глупошћу, примитивизмом и агресивношћу, ипак превазишао сва моја очекивања.

Мислио сам да је Басара човек из кафане, али он је лик са Фарме. Овај текст, међутим, буди сажаљење. Басара је ту прво муцав и збуњен, онда се слабуњаво правда, затим очајнички виче да лажем и на крају јавно псује. Ни трага од оног чувеног самопоуздања незналице, којим сам некада био тако импресиониран. То се види чак и по зачуђеним коментарима неколицине Басариних верних читалаца. Зар уредник није могао да замоли свога колумнисту да у Данасу не псује, да му другарски препоручи да се мало среди и можда одспава? Да ли би прави пријатељ то учинио? Шта нам то говори о листу Данас?

Како разумети расистичко вређање народа Зулу синтагмама „Зулу-историографија“ и „Зулу-етика“? Басара као да нам долази из 19. века, када су се Британци гневили јер су их Зулуи, у јуначкој борби за слободу, тукли у биткама, или из доба апартхејда у коме су Зулуи потом морали да живе. Замислите када би долепотписани, због незадовољства моралним и академским учинком неких Немаца или Енглеца, тако уопштено и примитивно писао о „немачкој етици“ и „немачкој историографији“, или о „енглеској етици“ и „енглеској историографији“? То су, наравно, Басарини бели, плавооки господари; он по правилу јуначки насрће на Србе, Зулуе и сличне нације. У псовци на крају текста, упућеној и мени и сјајном Зорану Ћирјаковићу, као да се препознаје и исламофобија? Зар уредник није могао да му помогне, да му на то скрене пажњу?

Овако, препуштен себи и својим мукама, Басара би, на основу целе полемике са мном, читаоцима могао да изгледа као школски пример сарадника окупатора и домаћег издајника. Као човек који правда агресију НАТО на сопствену земљу и геноцид над својим сународницима са Косова и Метохије. Људи би могли да помисле да се он по задатку обара на сваког ко агресију и геноцид назове правим именом, зато што је

Ко је Пантелија Срећковић, а ко квислинг и „баба Курана“

Пише: Милош Ковић vs Светислав Басара
субота, 08 април 2017 16:28

квислинг, сарадник непријатеља у окупацији и колонизацији сопствене земље. Неко би чак могао да му каже да је продао веру за вечеру. У овом тексту нема, како рекох, оног самопоуздања незналице, али ту има моралне индигнације једног силеције, која неодољиво подсећа на јавне иступе сарадника окупатора од 1941. до 1944. И они су, наиме, пораженим Србима, у име победника и Уједињене Европе, неуморно држали моралне лекције. Не задуго, како се брзо показало. Ова данашња окупација потрајаће тек мало дуже.

Са гнушањем одбијам таква тумачења. Не мислим да је Басара продао веру за вечеру (или за млако пиво), нити да је квислинг, домаћи издајник, или слуга окупатора. Он је угледни српски писац и добитник свих постојећих књижевних награда. Када би толика признања ишла у руке обичног издајника, шта би уосталом човек могао да помисли о моралном стању данашње Србије?

Аутор је историчар



Светислав Басара: □ Кура мога студент

6. април 2017.

Да сам колумном "Кур мој Ковић" убо, како се то каже, у сриду и да сам био сасвим у праву када сам написао да је Милош Ковић један у низу историчара који су током последњих деценија катедру за историју Београдског универзитета претворили у задружну продавницу млаког пива популистичке митоманије и петпарачких теорија завере,...

... доказао је Ковићев студент, који се у потфамозном коментаторлуку потписао као "Жофроа од Вилардена" и који је - свезнадар какав му је и наставник - благообзнанио "да зна" ко је наручио мој подмукли текст.

"Наручилац је" - открива Жофроа од Ковићеве Кужине - "једна веома критична незналица, такође (Данасов) колумниста и пријатељ Бебе Поповића, човек (ако се то за њега може рећи) који већ десет година саботира Милоша Ковића, мрзи га и спречава његово унапређење у ванредног професора".

Алузија на Николу Самарџића, јединог историчара међу Данасовим колумнистима, прозирна је колико је измишљотина да Самарџић од мене наручује текстове да би "саботирао" Ковића кретенска, али изгледа да академски кретенizam овде има одличну (и све бољу) прођу.

Но, Ковић је у свом прошлонедељном утку у једној ствари био у праву. Ваистину сам погрешно када сам њега - његове професоре и његовог студента са просеком 9,32 да не заборавим - прогласио духовним чедима Пантелије Срећковића. Пантелија, факат, јесте био фантаста, али није био јајара; Ковић & Цо су у ствари духовни потомци оног, у Фамозном често помињаног жандармеријског поднаредника, с тим што, за разлику од поднаредника, кад намераче да се домогну (фигуративне) минце горепоменути више не арлаучу "коме ти псујеш краља", него "коме ти псујеш народ" и дају све од себе да сваког оног ко се дрзне да критички проговори о њиховим политикантским конфабулацијама "научно" прогласе за аутошовинисту, (плаћеног) послушника "белих, плавокосих господара" и саучесника у јасеновачком покољу који српски народ сматра најгорим.

Сигурно је да у Србији има надобудних дилбера који захваљујући околности да имају све зубе, да су научили малчице енглеског, да су прочитали неколико књига и да поседују лаптоп, с висине гледају, па и презиру народ, али за разлику од таквих, ја са презиром гледам искључиво српску популистичку псеудоелиту која, суочена са критиком, не одговара аргументима, него дисквалификацијама типа - "народе мој, он те мрзи и за то га добро плаћају твоји најљући душмани". Када тако поступају политичари од заната, то није неки нарочит проблем, проблем настаје када се тај злодух зацари на Универзитету и када се заогрне плаштом учености. Али по обичају прекардаших. Наставак у сутрашњем броју.

Светислав Басара: Курана моја, Ковић

7. април 2017.

Доцент Ковић - упркос писменом завету да "заувек одлази из кафане" - вратио се у Данас текстом "Рањена звер, Басара".

Да нема додатка "Басара", човек би могао помислити да је "Рањена звер" наслов неког романа госпође Мир Јам или - још боље - неке песме Светлане Ражнатовић и човек у тој ствари не би много погрешео јер оно што је Мир Јам у белетристици а госпођа Ражнатовић у музици и увлачењу разним премијерима, то је Милош Ковић у српској историографији и увлачењу београдској славској и националистичкој чаршији - што ће рећи: најобичнији диспечер поднаредничког пијачног потказивања, националистичког кича и историцистичког турбо-фолка.

Пазите сад 'вамо! Исту отрцану и кукавну причу коју је Ковић ономад испричао у "Политици", крајем осамдесетих и почетком деведесетих причали су - и то са много више стила - Ћосић и његова послуга, а у дело је спроводили Милошевић и његови сатрапи. Као данас Ковић, горепоменути су нарицали над Косовом и Јасеновцем и свечано обећавали "да се то више никада неће поновити". Јасеновац се, мада не заслугом горепоменутих, на срећу није поновио, али је из Хрватске протерано 95% тамошњих Срба, а Косово се, након интервенције НАТО пакта, де фацто отцепило, што је - уз прећуткивање серије злочина и непочинства у Босни, Хрватској и на Косову - слуђеној српској јавности представљено као космичка неправда и чин србомржње. Као што рекох, разумљиво ми је што је део Срба - нипошто не сви - насео на заглушујућу пропаганду злочиначког режима, али ми је док сам читао Ковићев просер у "Политици" у први мах било нејасно како је историчар по образовању - приде предавач на факултету - могао превидети да је бомбардовању - у суштини исто толико идиотском као и Милошевићевим ратови - претходио след гнусних догађаја и да бомбе нису на Србију почеле падати "ничим изазване". Мало касније сам доконао о чему се ту ради. Ковић - и не само он - не понавља као папагај будаласту (а смртоносну) ненаучнофантастичну причу зато што је дубоко тронут злим усудом Срба, него зато да би свесно забашурио одговорност политика и политичара који су - из властољубља и користољубља - Србе гурнули у катастрофу и да то чини такође из користољубља, јер је та пулп фицтион историја врло исплатива и још увек широм отвара врата Универзитета - темељно нацификованог за вакта Референдумског Лопова - а можда и приступ у влажни Ковићев сан: САНУ. Но, прекардаших. Наставак у сутрашњем броју.